

Zodra ik de bus uitstap steek ik een dikke vette joint op. De derde van de dag al. Ik neem een lange haal, inhaleer diep, houd de rook een tijdje binnen en blaas dan, de lippen gerond, het hoofd een beetje in de nek, een enorme stoomkegel de atmosfeer in. Het miezert een beetje en het waait stevig, weet je. Ik wil niet dat m'n joint nat wordt dus druk ik de gloeiende kop voorzichtig uit op mijn aansteker en stop 'm in m'n binnenzak. Ik duw mijn zoon voort die ligt te maffen in z'n kinderwagen. Z'n favoriete bezigheid.

Maffen. Die van mij ook trouwens. Ik had nu in m'n nest kunnen liggen als ik mijzelf niet de bizarre taak had gesteld om Stijloefeningen van Raymond Queneau te bemachtigen. In dat boek vertelt die Franse steunkous negenenne-gentig keer hetzelfde verhaal. Je gaat mij niet wijs maken dat die gast niet knetterstoned aan een waterpijp lurkte toen ie dat idee bedacht. Te waus gewoon. Wat een hoop mensen trouwens hier op het stationsplein! Te bizar! En niemand kijkt elkaar aan. Alsof ze allemaal op een andere planeet leven. Misschien leven ze ook allemaal op een andere planeet. Misschien is iedereen z'n eigen planeet. Dat zou zomaar kunnen. Wauw! Te gek idee. Brainwave! Iedereen is z'n eigen planeet en alle planeten draai-

